

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2008 r. skargi Z. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Rejonowego w K. z dnia 26 lipca 2005 r., sygn. akt I Co (...)

wydanego w sprawie z wniosku wierzycieli Bank (...) Spółki Akcyjnej w G. i Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w S.

przy uczestnictwie dłużnika Z. P.

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2005 r. Sąd Rejonowy w K. w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzycieli Bank (...) SA w G. i Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w S. z udziałem dłużnika Z. P. rozstrzygnął – na podstawie art. 773 k.p.c. – zbieg egzekucji administracyjnej i sądowej w ten sposób, że dalsze łączne prowadzenie egzekucji powierzył komornikowi Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w K. i utrzymał w mocy dotychczasowe czynności egzekucyjne.

Od tego postanowienia pełnomocnik dłużnika wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z

2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków, i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CMP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnieniu tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów bądź innych środków, nawet nieuznawanych przez kodeks postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów czy tzw. opinie prywatne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05 OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Skarżący wprowadził zamieścił w skardze element dotyczący uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia,

ale nie przeprowadził wywodu, z którego wynikałby rozmiar szkody oraz jej wysokość, a także nie wykazał adekwatnego związku przyczynowego między zaskarżonym orzeczeniem a powstałą szkodą. Trzeba bowiem podkreślić, że wspomniany związek przyczynowy występuje wtedy, gdy szkoda jest normalnym, naturalnym następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia; mówiąc inaczej, nie powstałaby, gdyby zaskarżone orzeczenie nie zostało wydane. Jest więc oczywiste, że skutki prowadzonych przeciwko skarżącemu egzekucji, postrzegane przez niego jako źródło szkody, nie pozostają w tak rozumianym związku przyczynowym z zaskarżonym orzeczeniem. Zawarte w skardze uprawdopodobnienie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia nie może być zatem uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § pkt 4 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).